

SALİHA DEMİR

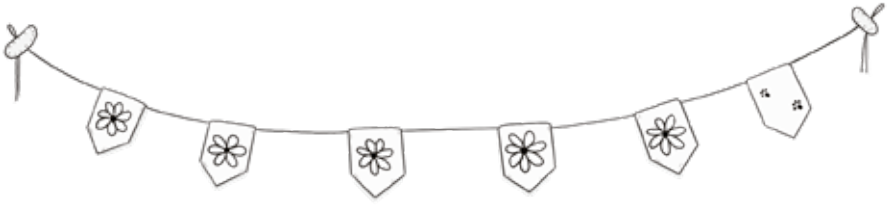
ÇİÇEK ÖĞRETMEN

roman

BİLGİ YAYINEVİ

* ehit  ğretmen  enay Aybüke Yalçın'a ve
beni sevgisiyle sarıp sarmalayan 4-B sınıfı  ğrencilerime...*

Yeni Sınıfıma Alışıyorum

Çiçek Öğretmen biraz farklıdır, derslerde ne yapacağını asla kestiremezsiniz. Bir anda kendinizi okyanusun derinliklerinde yüzerken ya da yeni bir galaksiyi keşfederken bulabilirsiniz.

Ben, Çiçek Öğretmen'in sınıfına ikinci sınıfın üçüncü ayında katıldım. Küçük kasabamızdan büyük şehre taşınmamız gerektiğini duyduğumda annemle babama uzun süre küs kalmıştım. Tamam, küsmek iyi bir şey değil... Ama o günlerde yolumun Çiçek Öğretmen'in sınıfına düşeceğini nereden bilebilirdim ki?

Yeni okulumdaki ilk günümde oldukça kaygılıydım. Okul müdürü Zarife Hanım'la çantam sırtımda upuzun koridorda yürümüştük. Sağlı sollu sınıflardan hangisine gireceğimizi büyük bir heyecanla bekliyordum.

Koridorun sonuna vardığımızda bir an için yanlış geldiğimizi düşündüm. Sınıf kapısında ince,

ahşap çerçeveden yapılmış bir pencere vardı ama içerisi görünmüyordu. Kapının ortasında “Bu sınıfın kapısı hayallere açılır” yazıyordu; altındaysa açılır kapanır küçük bir kapı daha olduğunu fark ettim. “Bu bir kedi kapısı!” diye mırıldandım.

Merdivenin başından bizi izleyen babam, bana el sallayıp uzaklaştı. Kapıyı çaldık. İçeriden müzik sesi geliyordu. Zarife Hanım, kapı kolunu nazikçe çevirip beni içeri aldı.

Sınıfın ortasında dev, pofuduk bir halı seriliydi. Çocuklardan bazıları yere yüzüstü uzanmış resim yapıyorlardı. Halının her yerine renkli kalemler saçılmıştı. Bazıları da pencerenin önündeki masalarda parlak kâğıtları katlayıp farklı farklı şekiller yapıyorlardı. Origami sanatıymış yaptıkları, sonradan öğrendim.

Öğretmen bizi fark ettiğinde ağzında bir kurdele, elindeyse dikiş iğnesi vardı. Kıvrırcık saçları ve çilli yüzüyle oldukça sevimli görünüyordu. Üzerinde bahçıvan tulumuna benzeyen askılı bir pantolon vardı; ceplerinden minik bir fırçayla birkaç boya kalemi çıkmıştı. Çorapları rengârenk çiçek desenleriyle capcanlıydı.

Zarife Hanım, “Size anlattığım öğrencimizi getirdim. İyi dersler Çiçek Öğretmenim” diyerek sınıftan ayrıldı.

Çiçek Öğretmen’in adını ilk kez orada öğrendim. Bir insanla bir ismin nasıl bu kadar uyumlu olabileceğini zamanla anlayacaktım.

Halının üzerindeki çocuklardan biri bana bakıp yanında yer açtı. Çiçek Öğretmen elini uzattı: “Hoş geldin Alçın. Resim yapmayı sever misin?”

Kimse, “Annenin adı ne, babanın adı ne, nerede oturuyorsun?” gibi sorular sormuyordu. Bu durum beni çok rahatlatmıştı. Çünkü önceki gece yeni sınıfımda yanıtlayacağım sıkıcı soruları düşünüp pek uyuyamamıştım. Adımın anlamına bile çalışmışım uzun uzun: Kızıl renkli küçük bir kuş. Neyse ki söylememe gerek kalmadı.

Çantamı Bora’nın gösterdiği yere bırakıp diğerleri gibi ben de resim yapmaya başladım. Bir yandan çalışıyor bir yandan da şaşkınlığımı gizleyerek etrafı seyrediyordum.

Çiçek Öğretmen’in sınıfında yazı tahtası olması gereken yerde kocaman bir kitaplık vardı. Bu kadar büyük bir kitaplığı, eski mahallemizdeki kitapçıda bile görmemiştim. Raflarda kitaplar, kuklalar,